Vytíženost budovy je velká, a proto se začíná objevovat myšlenka postavit nové, větší divadlo. Z různých projektů a návrhů je nakonec vybrán jeden, jehož autorem je ing.arch.Jan Pavlíček. Návrh respektuje stálý provoz dosavadního divadla a požadavky na uchování pospolitosti jednotlivých prostor. Ale bohužel (nebo bohudík?) chybí na jeho realizaci to nejpodstatnější – peníze.

Pokračování příště

čtvrtek 20. října 2005		
kdy	co	kde
9:00	**Bubáci**	velký sál
9:30		
10:00	**Hranice u Aše**	
9:30	seminář	malý sál
10:45	**Bubáci**	velký sál
11:00		
11:30	**Hranice u Aše**	
11:00	přípravný výbor	kuřárna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Sloupnice	
13:00	příjezd Horšovský Týn	
13:30	loučení Němčice nad Hanou	malý sál
14:00	vítání Sloupnice	městský úřad
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Horšovský Týn	městský úřad
15:00	vítání Sloupnice	před divadlem
15:00	vítání Horšovský Týn	před divadlem
16:00	**Gabriela Vránová**	**malý sál**
17:00	Valná hromada Vobskočák	malý sál
19:30	**V uličkách města Bakersfield**	velký sál
20:00		
20:30	**Sloupnice**	
21:30	zasedání poroty	kuřárna
22:00	společenský večer	hasičovna
22:30	seminář KDP	půdička

Větrník, zpravodaj XXXVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává přípravný výbor. Redakce Jana Fričová, Jarda Vvyčichlo, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Náklad 220 ks. Cena 7 Kč.

Právě čtete číslo 6.

VĚTRNÍK

Ročník XXXVI. Středa 19. října 2005



Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	Jak přišla basa do nebe	velký sál
10:30		
11:00	Němčice nad Hanou	
11:00	přípravný výbor	kuřárna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Hranice u Aše	
13:30	loučení Vysoké nad Jizerou	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Hranice u Aše	městský úřad
15:00	vítání Hranice u Aše	před divadlem
16:00	Jak přišla basa do nebe	velký sál
16:30		
17:00	Němčice nad Hanou	
18:00	seminář KDP	vila
19:30	Jak přišla basa do nebe	velký sál
20:00		
20:30	Němčice nad Hanou	
21:30	zasedání poroty	kuřárna
22:30	společenský večer	hasičovna

Recenze

DS Krakonoš Vysoké n.J.
Jan Drda – Hrátky s čertem

Drdovy Hrátky s čertem patří dnes ke klasickým dílům české dramatické literatury, zemité, přesně charakterizované postavy i postavičky, výrazný humor a jisté mravní poslání neodlučitelné od klasických českých pohádek. A nádherný jazyk – emocionální, hutný, pevně zakotvený. Některá témata v průběhu času dostala jiný akcent, ale podstata lidské slušnosti, solidarity a poctivosti zůstává. Text je stále přitažlivý především pro rodiny s dětmi.



Režisér Pošepný buduje inscenaci na tradičních realistických základech české pohádky, nevěší na text žádné výlučnosti a extravagantní ozvláštňovací přístupy. Jeho režijně herecký přístup je poučený, většinu situací buduje přehledně, herci hrají většinou s velmi přesnou zpětnou vazbou. Některé situace se ovšem nedaří řešit v konkrétní rovině, jsou hrány spíše obecně a někde se i míjejí se smyslem textové předlohy (např. scéna s Hubertem, dialog Beliala se Solfernem v pekle). Tam není cítit také, že by postavy měly přesný cíl jednání. Pozitivum představení je v tom, že se herci nesnaží vytvářet obecně komické postavy, jejich charakterizace má reálný základ a jistou přirozenost. Některé situace se ovšem zdají hlubší než jsou realizovány, jsou dramatičtější a ve strmějším vývoji (scéna prohraných duší, tlak na Kabáta



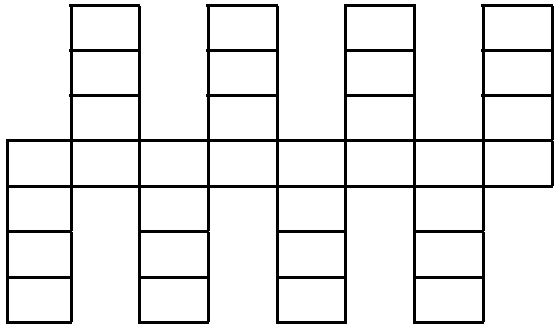
P&P s.r.o.
EPRONA
Die Garten - Galerie
PŘÍKRÝ
R Sager
EMBA SOLID BOARD & BOXES
Gorten Švýcarsko
AD servis
Penzion BARUNKA
ŽELEZÁŘSTVÍ u školy
domácí potřeby - elektro
REKOS
BOLIJA
KONICA MINOLTA
DOBROČINNÝ FOND PHILIP MORRIS ČR
BEZEMA
COLOURS ARE OUR PASSION
COMPUTER SHOP
CS 23
ROKA
Semily
Gema
HYBLER





Tak toto je, vážení přátelé, řešení našeho včerejšího kvízu. Představitel Belzebuba byl opravdu František Laurin.

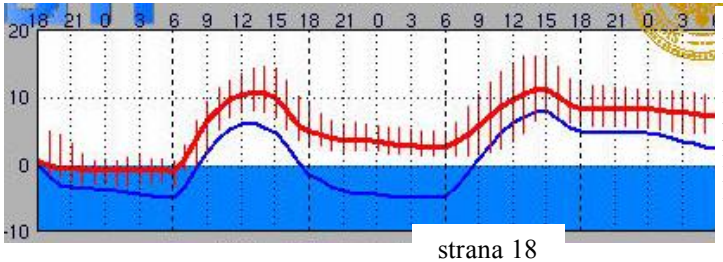
Náš malý kvíz



1 2 3 4 5 6 7 8

1město u Plzně
2komunikační stavba
3silnice angl.
4přístavní hráz
5žal
6lesík
7značky chem. Prvku
8základní délková míra

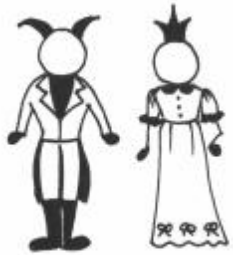
Předpověď počasí na středu:



A máme to tu opět. Vrací se pěkné podzimní počasí, teploty se pomalu přesunou nad nulu, vítr bude od jihu – zkrátka pěkně.

v pekle, jeho vítězství apod). Chybí jim větší vyhrocení a plasticita.

Herecký styl je trošku rozptýlený od mimořádně přesně a plasticky vedené postavy Školastyka Josefem Hejralem st., který akcentuje všechny dobré vlastnosti postavy, aby ve svém výsledku zobrazil její nesnesitelnou fundamentálnost. Herecky jistý Solfernus Martina Hnyka by mohl mít větší diferencovanost svých moderních psychologických postupů, Sarka–Farka je přirozeným lidovým loupežníkem, Omnimor a Karborund - sympatičtí čerti na zapadlé štaci, sebestředný a mírně exibiciozní, v praktických situacích nezkušený, čerstvý absolvent Lucius Jana Hejrala ml., Nesvadbův Martin Kabát – postava pravdivá, vnitřně bohatá, s jistou absencí energie a drsnosti vysloužilého dragouna (právě jeho linie určuje hlavní dějová fakta hry), ale také trochu jednostranná, méně kurážně zamilovaná Káča a ne zcela pochopitelně, až loutkově stylizovaná Dišperanda. Proměna Belzebuba v ženskou roli Svatavy Hejralové nepůsobí nijak rušivě.



Úpravy textu jsou decentní, nemění smysl, snad někde budí zdání, že dialog je možná zkratkovitější. Hudební doprovod působí vhodně, lidově, spoluvytváří určitou náladu. Zásadní problém inscenace je scéna, která nevytváří vhodný prostor pro hru, působí spíše jako náhodně vytažené kulisy ze skladiště bez řádu, stylu, psychologie prostoru, barevnosti. Jakoby ona sama nevěděla, jakou náhodou se připletla do této pohádky.



Představení mělo velmi příjemný divácký ohlas, dobře sdělilo základní poslání hry především v situacích, které byly dobře režijně herecky vyloženy.

František Laurin

Představujeme DS Krakonoš

Včera hráli domácí, tedy DS Krakonoš z Vysokého nad Jizerou, podruhé v tomto ročníku svoji inscenaci. Po Republice za koně a fotbal Petra Pýchy uvedli v režii Jiřího Pošepného Drdovu pohádku Hrádky s čertem. Sesedli jsme se se starostou spolku Janem Vaverkou st., abychom se ho zeptali, jak ten jejich, tak výkonný soubor, vlastně funguje.

Honzo, nemáš toho někdy dost po dvou inscenacích uvedených na přehlídce a uprostřed 36. ročníku KDP? Máš za sebou pěkný kus práce.

Nemám toho dost. Na všechno, co se u nás děje, je nás víc, nejsem sám. Po těch 35 a polovině ročníku už všichni vědí, co mají dělat. Povinnosti i úkoly jsou zažity, rozděleny a na všechno jsou specialisti.

Tak se pochlub, jak to funguje?

Práci na přehlídce máme rozdělenou do tří sekcí: sekce stravovací, technické a sekce správy budov (Napiš budov, mimo Krakonoše patří spolku ještě vedle stojící technické a hospodářské objekty). Vedoucí sekcí dokáží sehnat zkušené lidi na každou z činností. S nimi si upřesňují úkoly. Nebylo to tak vždy – dřív se reagovalo jen na výzvu – přijď, něco se bude dělat a pak následoval trochu zmatek. Dlouho už ale existuje přesná organizace práce a dokonce nejen o přehlídce, ale při ní je to zvlášť důležité. Každý má harmonogram, v němž je uvedeno, kdy má službu v kolik má nastoupit a co bude jeho povinností. To je dáno písemně. Tak například: uvaděčky mají přesně řečeno, na co mají nárok – večeři, 3 dcl nealko (dál už pak mohou pít, jak je jim libo, ale za svoje). Jejich povinností je být 45 minut před představením v budově, upravit svůj zevnějšek a půl hodiny před představením stát vzpřímeně a usmívat se na svém stanovišti u vchodu do sálu, pomáhat především starším (případně méně chápajícím) divákům do sedadel. Šatnáři pak během hry uklízejí chodbu, technika, dnes tři chlapi, mají rozpisem určeno, kdy musí být v kabině techniky. Mne samého to příliš nezatěžuje. Sekce občerstvení se liší – všichni jsou v plném nasazení po celý den. Od rána do nočních hodin ke službě všem návštěvníkům přehlídky. Správa budov – starost o vytápění budovy, světlo, úklid. Úkoly jsem rozdělil tak, aby na mne zbylo co nejmíň. Za ta léta všichni vědí kam se vrtnout. Důležité bude jen, vychovat si nástupce.

Jak silný je váš spolek, aby to všechno zvládnul? Jak je organizo-

V r.1970 musel z politických důvodů opustit svou práci a rodinu a odešel pracovat do Ústí nad Orlicí. Divadlu zůstal věrný i zde a vzhledem k tomu, že v Ústí tehdy žádný soubor nebyl, založil dramatický kroužek mladých lidí z učilišť a připravil hru Ženský boj. Ta však nebyla uvedena a on nesměl pracovat s mladými. Jeho práce však byla impulsem k obnově činnosti divadelního souboru Vicena. Tam se hned zapojil a účinkoval v dalších 13 inscenacích, později pak i jednu režíroval. Pokud nehrál, na dalších inscenacích se vždy podílel jako nápověda, inspice či kulisák. Významná byla i jeho snaha oživit úlohu dramaturgie v ochotnických souborech.

Z charakteristik jednotlivých osobností z návrhů na ZOJKT zpracoval ***Dušan Zakopal***

Zkráceno – pozn.red. Plný text na panelech na výstavě Zlatých Tylů v sále divadla.

Příspěvek na Sejkorák

Vítání tentokrát proběhlo ve znamení hanáckých koláčů a voňavé slivovičky ze stejně úrodného kraje. Oboje přivezl do větrného Vysokého DS Na Štaci z Němčic na Hané. První, kdo k nim před divadlem pronesl pár slov, byl Karel Bárta: „Dočetl jsem se, že právě prožíváte svou 36. divadelní sezónu a my máme shodou okolností 36. ročník přehlídky. Takže řečeno sportovní terminologií je to 1:1," řekl člen přípravného výboru a dodal, že divadelníci z Němčic zvyšují skóre faktem, že přivezli podkrkonošskou pohádku Marie Kubátové Jak šla basa do nebe. Zadoufal proto, že tento stav bude do konce pobytu Němčických srovnán.

Vlastimil Ondráček (SČDO) konstatoval, že Němčice jsou pro divadelníky obrovský pojem, neboť tam probíhá přehlídka vesnických divadel, na níž se sjíždějí soubory z celé Moravy. „Vzpomínám si, že jsem u vás byl dvakrát v porotě a velmi se mi tam líbilo," řekl V. Ondráček.

Hosté z Němčic krom zmíněných pochutin přivezli také osobní dar Krakonošovi na proslulý Sejkorák. Tím byl vozík brambor z hanáckých polí i s česnekem. Při štamperličkách slivovice se pak vzpomínalo na Vojtu Dvořáka, který letos už do Vysokého nedojel.

(jn)



VEŘMIŘOVSKÁ MARIE
(*1945)

Skupina amatérských loutkářů SČDO LD Přerovský Kašpárek Přerov

Za dlouholetou loutkářskou činnost a za mimořádné úsilí o obnovu loutkového divadla Přerovský Kašpárek po povodni v roce 1997.

Marie Veřmiřovská vystudovala pedagogickou školu. Od r.1965 pracovala v loutkářském souboru Přerovský Kašpárek, později se stala jeho principálkou, režisérkou, asistentkou scénografie a scénické hudby.

Povodeň v r.1997 zaplavila divadlo, s rodinou a dalšími dobrovolníky se pokusili zachránit z jeho vybavení hlavně loutky a některé dekorace. Způsobená škoda dosáhla cca 4 mil.Kč. Paní Veřmiřovské se podařilo neuvěřitelným osobním nasazením tuto částku získat od přerovských sponzorů a za ni byl obnoven divadelní sál. Tak byla znovu zahájena činnost Přerovského Kašpárka a mohla také pokračovat i tradice 6. Loutkářských letnic v Přerově v r. 2002.

Marie Veřmiřovská je místopředsedkyní rady Skupiny amatérských loutkářů SČDO. Je držitelkou Čestného uznání Matěje Kopeckého za zásluhy o rozvoj českého loutkářství.

VETEŠNÍKOVÁ OLGA (*1933)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS EXIL Pardubice

Za dlouholetou práci pro ochotnické divadlo a celoživotní mistrovství na jevištích souborů v Praze a Pardubicích.

Poprvé stála Olga Vetešníková na jevišti v r.1942 ve hře Dvě Maryčky. Od roku 1948 hrála v Malostranské besedě.

V polovině 50 let minulého století se rodina odstěhovala do Pardubic. Olga začala hrát v souboru VCHZ. V r.1962 soubor uváděl dokonce jako světovou premiéru hru Milana Kundery Majitelé klíčů.

Vždycky ji lákal kabaret. V r.1964 s inscenací Václava Havla Zahradní slavnost její soubor vyhrál festival v Ostravě, následovala hra Ustláno na růžích – pro Olgu Vetešníkovou cena za nejlepší herecký výkon.

Počátkem 70 let minulého století se věnovala poezii, ale koncem tohoto období se představila ve výrazných rolích.

Po dvaceti letech se vrací k divadlu do souboru EXIL v Pardubicích. Role spisovatelky ve hře Noční rozhovor byla pro ni obrovskou příležitostí, dárkem k 70. narozeninám.V souboru EXIL získala ocenění Nejlepší herečky roku a cenu za Celoživotní výkon.

ZÁSTĚRA FRANTIŠEK (*1927)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS Vicena Ústí n. Orlicí

Za dlouholetou organizační práci pro ochotnické divadlo a celoživotní mistrovství na jevištích souborů ze Skutče a Ústí nad Orlicí.

František Zástěra věnoval divadlu velkou část života a to hned ve dvou působištích, chrudimském a orlickoústeckém okresu. Jako absolvent obchodní akademie v Chrudimi založil studentskou hudební skupinu a v r.1951 pak divadelní soubor Skalák. Ten se později spojil s Družstvem divadelních ochotníků. V souborech hrál převážně v hlavní role v 21 inscenacích a další dvě režíroval,

Pracoval na podnikovém ředitelství Botany Skuteč a byl předsedou Klubu pracujících. Významně se podílel organizačně i brigádnicky na dokončení moderního jeviště ve Skutči v r.1961.

vaný?

Máme kolem 120 členů včetně přispívajících. Aktivních je jich tak asi 40. Platí příspěvky – děti a důchodci 50 Kč, dospělí 100 Kč. Jsme spolek, občanské sdružení a tím příspěvkem tak nějak vyjadřujeme příslušnost ke spolku.



Vysocký spolek má za sebou 220 roků nepřetržité existence. Je úplně nejstarším ochotnickým spolkem na území České republiky. Pociťuješ tuhle tradici jako povznášející nebo jako kámen na noze?

Tak i tak. Nemám strach z toho, že bych byl článkem, který v té nepřetržité tradici nevydrží a praskne. Jde spíš o to, aby bylo kde svoji činnost rozvíjet. Nemám problém v kulturní činnosti spolku, režiséři si svoji hru vždycky najdou, přivedou si herce a realizaci inscenace také vždycky nějak uhradíme.

Kolik lidí u vás režíruje, vím, že jste měli na repertoáru najednou i pět her. To přece nemůže zvládnout jeden ani dva režiséři? A jak postupujete?

Musím to vypočítat – chvilka brblání – v poslední době se na režii podílí celkem pět lidí. Režisér vybírá titul, který chce uvést a obsazuje role. Tohle probíhá se souhlasem výboru spolku, který to ovšem věcně neovlivňuje. Režiséři pak mají možnost se zúčastňovat výborových schůzí. No, a pokud do toho výbor mluví, tak nejvýše koordinuje kdo a kdy.

Říkáš, že s kulturní činností spolku potíže nejsou. A to ostatní, co se činnosti spolku týká?

Horší je to s budovou. Na její opravy se finance nedostávají.

Pokud vím, nadace VIA a Dobročinný fond Philip Moris ČR ,a.s. vypsaly program 3x 333 000 pro aktivní život obce. Spolek se uchá-

zel o grant a uspěl. Co konkrétně za ty peníze pořídíte, pokud takovou informaci nepovažuješ za důvěrnou?

Tak za prvé – chceme od budovy, zvláště od její severní strany, odvést vodu. Divadlo totiž nemá okapy, není možné je instalovat, každá zima by je smetla. Je proto nutné odvodnit základy a odvést dešťovou vodu dostatečně daleko mimo objekt. To bude představovat nižší náklad. Za druhé - za zbytek peněz musíme opravit tvrdé omítky na divadle, tedy průčelní část a boční fasády. Určitě už se nedostane na klasické omítky v zadní části. S opravou průčelí ovšem souvisí výměna oken, vstupních dveří a veškerá klempířina. Samozřejmě opravy se musí provést dodavatelsky a vůbec není jednoduché ani levné se o takový dům jako je divadlo Krakonoš postarat.

Máš nějaký vzkaz pro čtenáře Větrníku?

Chtěl bych všem divákům poděkovat za povzbuzení k naší práci. Už třeba jen tím, že přijdou na představení, za potlesk po představení. Neuvěřitelně to pomáhá a vybízí k výkonům na jevišti i mimo něj. Je to nesmírná podpora.

Tak díky a „Zlomte vaz“

J. Vyčichlo

Hravá reportáž

Odpoledne:
Začátek:

Poč jste si vybrali toto představení?

Vím, že Vysočáci mají divadlo zpracováno skutečně dobře komediálně. Jsem tu se žáky a žáci se rádi smějí. Jsem tu po několikáté s dvouletou přestávkou a poněkud mě překvapilo, že jsou tu jiné soubory.

Protože se mi líbí.

Jsme věrní Vysočákům.

Jezdíme sem z Horního Polubného už několik let. Ne-li patnáct.

Mají to jako povinnou četbu, tak jsme ji vzali s sebou.

Vzali jsme malé děti.

Přestávka:

Jak se vám zatím líbí?

Zatím moc.

Asi Martin Kabát.

Je to hezký.

Překvapivě dobře. Nejvíc se mi líbí čert Omnimor, to je úplnej profík.

Tak na 60% to je profesionální.

Hlavně ten čert je úžasnej herec.

Vandrovník a čert.

Konec:

Jaké to bylo?

Přenádherný.

Skupy a Zlatého odznaku SČDO.

SYCHRA JAN (*1928)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS VICENA Ústí n.Orlicí

Za dlouholetou organizační práci pro ochotnické divadlo a celoživotní mistrovství na jevištích divadelních souborů Ústí nad Orlicí.

Jan Sychra je spojen s orlickoústeckým amatérským divadlem od 40 let 20. století, kdy jako student reálného gymnasia hrál ve studentském kroužku a na popud tehdejší předsedkyně DS VICENA Marie Avratové se stal jeho členem. Po maturitě pracoval v tehdejším n.p.Kovostav a zde založil při ROH divadelní soubor. Sychrovou první premiérou byla hra Jeho urozenost pan měšťák, v režii Zdeňka Chudého hrál hlavní roli. Později působil ve výboru souboru DS VICENA a ve výboru nově založeného Jednotného klubu pracujících.

Hrál, režíroval a se souborem uvedl tak početné hry na obsazení jako jsou Naši furianti. Vznikla také nejslavnější inscenace DS VICENA Vévodkyně valdštejnských vojsk v režii Alexandra Gregara. V r. 1987 skončil s předsednictvím v souboru, ale v r.1996 po tříleté odmlce a po odchodu Saši Gregara stál opět u znovuobnovení jeho činnosti. Vytvořil podmínky pro uvedení Věci Makropulos v režii Martina Malínka ke stoletému výročí založení souboru. Ve své poslední roli, jako principál kočovné společnosti (adaptace Moliérova Lakomce), vítá publikum francouzsky. V inscenaci se sešlo mnoho mladých lidí, k nimž on měl vždycky blízko. V 50 letech minulého století stál za mnoha inscenacemi pro děti.

A jak to bývá, zatím se žádného ocenění pro amatérské divadlo nedočkal. I proto je jedním z prvních navržených se strany OSDO v Ústí nad Orlicí.

URBANOVÁ JANA (*1937)

Svaz českých divadelních ochotníků DS Krupka

Za celoživotní přínos ochotnickému divadlu.

Otec byl nadšeným ochotnickým režisérem v Oseku u Duchcova. První a osudové setkání Jany Urbanové s divadlem bylo v terezínském táboře počátkem roku 1945, kde hrála jako sedmiletá roli Berušky ve slavné inscenaci Broučků. Nelze nevzpomenout její účast na prvním Wolkerově Prostějově. Po smrti otce převzala štafetu režiséra a přišla do souboru Domu kultury Krupka.

Jejím režijním debutem byla hra Jana Otčenáška Romeo, Julie a tma. V dramaturgickém výběru převažují tituly společensko kritické. Hrou Dale Wassermana Kde kukačka hnízdo má o svobodě v nesvobodě dovedla Jana Urbanová krupský soubor nejen na přehlídku ve Vysokém n.J., ale i na prkna Jiráskova Hronova.

V r.1996 uvedl soubor DK Krupka v její režii známé jednoaktovky A.P. Čechova Námluvy a Medvěd, získal s nimi ocenění na NP ve Vysokém n.J. a úspěšně reprezentoval naši republiku na mezinárodní přehlídce v rakouském Holzhausenu. Aktovky zaznamenaly úspěch i na NP Jednoaktovek v Holicích.

Druhou uměleckou láskou Jany Urbanové je poezie. Vychovala řadu recitátorů.

Při zaměstnání vystudovala loutkářský obor na DAMU v Praze. Je známá také jako porotkyně na mnoha přehlídkách.

Za svou činnost Jana Urbanová obdržela Zlatý odznak SČDO.

Eržika v Kočičí hře. V r.1969 spolu s ostatními založila divadelní soubor, dnes ADIVADLO. V r.1977 vystudovala Lidovou konzervatoř Východočeského kraje obor režie. Režírovala např. Ze života hmyzu, Ženitba, Žízeň u pramene, Tři veteráni a další. Věnuje se próze, veršům a hudbě, navrhuje kostýmy, provádí odvážné a osobité dramaturgické úpravy divadelních textů. Je zástupkyní ředitele Sdružení ADIVADLO.

Význam má její práce s dětmi a mládeží. Vedla dětský divadelní kroužek v bývalém Domě pionýrů a učila na dramatickém oddělení LŠU i na brodském gymnasiu. Od r.1983 je programovou pracovnicí KD Ostrov v Havlíčkově Brodě. Stála u zrodu přehlídek amatérských divadel dospělých FRMOL ve spolupráci s KKS v Hradci Králové, Dospělí dětem s IMPULSEM tamtéž.

Od 80 let minulého století pracuje v různých kulturních komisích, poradních sborech apod. na místní i celostátní úrovni. Mluví dobře německy, proto ji ARTAMA posílá na řadu zahraničních akcí s českou účastí. Podílela se na publikaci Obrazy z historie, brodské ochotnické divadlo 1836 – 2002.

HOUŠTĚK MIROSLAV (*1929)

Volné sdružení východočeských divadelníků KRUH Hronov

Za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu a dlouholetý osobní přínos budování tradice Jiráskova Hronova.

Miroslav Houštěk se věnuje divadlu od dětství. Od r.1955 začal sám režírovat. Kolem r.1960 s partou mladých vytvořil satirický kabaret. Psal scénky, skládal písničky a hádal se s cenzorem. Začala se o něj zajímat STB, soubor přestal existovat. Studio mladých v Náchodě (1964 – 1970) několikrát vystupovalo na Jiráskových Hronovech.

V období normalizace v 70 letech minulého století nesměl hrát a režírovat ani vést Studio.

Dvě volební období byl starostou Hronova, režírovat však nepřestal a navíc založil při souboru seniorskou skupinu, se kterou dosáhl značných úspěchů i v zahraničí. Za jeho starostování bylo zrekonstruováno jeviště Jiráskova divadla a dokončena přístavba sálu Josefa Čapka. Na organizaci JH se podílel celá léta, ať už jako starosta, nebo předseda občanského sdružení KRUH, které bylo hlavním organizátorem festivalu.

LINHART JINDŘICH (*1927)

Skupina amatérských loutkářů SČDO LS Před branou Rakovník

Za celoživotní loutkářskou činnost a zásluhy na rozvoji amatérského loutkářství.

Jindřich Linhart se členem tehdejšího loutkářského spolku Před branou v Rakovníku stal v roce 1952. Již dva roky před tím vypomáhal souboru nejprve v rámci své odbornosti jako klempíř s opravami fundusu divadla a pak zůstal divadlu věrný přes dlouhých 50 let. Oporou je mu i jeho manželka Majka, která jako členka souboru, vypomáhala především s organizační stránkou divadla.

Dlouhé roky byl Jindřich Linhart vedoucím souboru, hercem, technikem, organizátorem a archivářem v jedné osobě. Pod jeho vedením soubor pořádal loutkářské přehlídky „Rakovník dětem“, účastnil se různých přehlídek, soutěží, hrál po Čechách, Moravě, ale také v Německu. Pro vleklé onemocnění se dnes věnuje především archivu divadla.

Je držitelem Zlatého odznaku prof.

Nezklamali mě.

Bylo to pěkný.

Přímo nás nadchli.

Báječný, Vysočáci jsou nepřekonatelný.

Že to jsou ochotníci, tak jim klidně dám 10.

Byla jsem překvapená tou scénou, bylo to moc hezký.

Já bych jim dala 95%.

Piettro & Bonggo



Večer

Co čekáte?

Doufám, že to bude lepší, než to televizní zpracování

Mám ráda každou změnu a myslím, že ochotníci tam dají ze sebe hodně

Pomůže mi to k maturitě.

Co vás sem přivádí?

Tradice.

Myslíte si, že to bude jiné, než v televizi?

Takové osobnější, hlavně tam bude víc lidí, ty do obýváku nenacpu

Přestávka:

Jaká postava se vám nejvíc líbí?

Ty čerti.

Některé herecké výkony jsou slabší, ale celkově to jsou staří zkušení herci, třeba otec Školastykus.

Mně se líbí mladej.

Hrajou všichni krásně. Čert. Martin Kabát je bezvadnej.

Otec Školastykus.

Poustevník.

Vytknuli byste něco režisérovi?

Rychlejší spád by to mělo mít.

Vůbec nic.

Konec:

Jak se vám líbili?

Bylo to hodně dlouhý, trošku bych to zkrátil.

Herci:

Jak jste spokojeni s obecenstvem?

Bylo výborný.

Vzhledem k tomu, že já a obecenstvo jsme neměli moc možností se setkat, tak nevím, ale z toho, co jsem slyšela z repráků si myslím, že mohou být ostatní herci spokojeni. A jak se ti podařilo vytrhnout tu misku? Já jsem ji nevytrhla, dědeček ji po mně hodil.

Jaké máte pocity?

Jen ty nejlepší, horší bude porota…

Leona a Mirka

Ani my to nevíme

Úterní rozborový seminář se spíše podobal detektivnímu pátrání. Detektivy byli porotci a usilovně se hledalo žánrové zařazení představení Ze starých pověstí DS Zmatkaři Dobrodín.

„Má mimořádný vtip a jednotící roli plní kostýmy a výprava. Akce na jevišti nejsou pranic jednoduchého, úkoly herců jsou náročné na zvládnutí a fungují díky obětavé souhře souboru," řekl o inscenaci Jiří Hraše a dodal, že Jiráskův text je zpracováván dost různorodým způsobem a převážně špatně. "Nejasný zůstává řád tohoto tvaru, tak jsme si to v porotě nazvali jako aranžované scénické čtení, protože jsme potřebovali nějaké vodítko k uchopení nabídnuté materie," konstatoval rozhlasový režisér.

„Mně se v podstatě představení velmi líbilo, ocenil jsme výtvarnou stránku a souhru celého hereckého týmu. Pánové Petr Coufal a Vladimír Mátl si na jevišti rozumí a všechny jejich gagy fungují," okomentoval svůj pocit z představení Milan Strotzer, který se podle vlastních slov žánrovým zařazením netrápil. „Přijal jsem Pověsti jako leporelo z českých mýtů okořeněné humorem. Nevím si však rady, ve jménu čeho, proč hru soubor hraje. Pro školní dítka, aby poznala naše dějiny? Nebo proč? Co tím chtěl básník říci?"

Dušan Zakopal prožil s Dobronínskými příjemných 59 minut: „Působila na mne kultivovanost, nedali jste se nijak svést k nějakým obhroublostem. Jenže jste mě natěšili na formu živých obrazů a z trochu jiného úhlu. A já pak hledal ten úhel, stanovisko, názor," vyčítal D. Zakopal účinkujícím. V duchu svých statistických záznamů musel člen poroty přiznat, že u této inscenace se jeho pozorování míjejí účinkem, protože Pověsti si nekladly za cíl halasnou odezvu publika. „Ale děkovačka trvala také tři minuty," doplnil alespoň jeden statistický údaj.

„Když režisér nebo soubor chtějí udělat výtvarně inscenaci, musí si položit tři základní otázky – co, jak a proč," řekl scénograf Petr Kolínský. „Na první si odpovíme – Jirásek. Druhá – jak – to je vlastně forma a ta je ve vašem případě perfektní. Nejvýraznější složkou je scénografie, která funguje na bázi celé party lidí. Mě vaše inscenace velmi oslovila – na to, kolik je zde použito prvků, obrazový i herní projev tvoří neustále jednotu, a to od loutkového divadla až po monumentální prostor. Vaše scéna je mnohovýznamná - může symbolizovat tvrz, hodovní síň stejně jako les. Výborně jsou vymyšleny i kostýmy – je

členem Spolkového loutkového divadla. Patří k zakládajícím členům Skupiny amatérských loutkářů a je členem její rady.

Za svou činnost obdržel ocenění: Zlatý odznak J.Skupy, Zlatý odznak SČDO, Cenu J.Veselého a další.

HAVLÍK EMIL (*1927)

Česká obec sokolská LD NAZDÁREK Praha-Smíchov

Za celoživotní zásluhy o loutkové divadlo, za pedagogickou činnost a za obnovu sítě sokolských loutkových divadel.

Emil Havlík účinkoval od osmi v amatérském loutkovém divadle svého otce. Hrál a spolupracoval s ním až do vstupu do Ústředního loutkového divadla (ÚDL) v Praze. Byl činný ve Vaňátkově loutkovém divadle, loutkařinu neopustil ani během vojny. Od r. 1953 začal působit jako pedagog na loutkářské katedře pražské DAMU.V ÚDL účinkoval až do důchodu (1989), sehrál168 rolí v 80 inscenacích v cca 8000 představeních. Překládal a publikoval v Československém loutkáři. V r. 1990 v rámci obnovy Sokola znovuvzkřísil na Smíchově amatérské loutkové divadlo NAZDÁREK, kde pracuje jako autor, dramaturg, režisér, loutkoherec.

Získal: jako profesionál - diplom Divadelní žatvy (1950), titul Zasloužilý pracovník kultury (1985), během amatérské činnosti - Zlatý odznak SČDO (1995), Čestné uznání Matěje Kopeckého (1996), Bronzovou medaili České obce sokolské (2002).

HELLEMANN MILOSLAV (*1942)

Divadelní centrum Podbeskydí DS M. Dědice

Za dlouholetou příkladnou tvůrčí činnost v rozvoji amatérského divadla.

V r. 1955 Miloslav Hellemann začínal v ZK Bytostav Havířov, kde působil do r.1965 jako amatérský herec. Zpočátku hrával v pohádkách (Čertův švagr, O Slunečníku, Větrníku a Měsíčníku aj.), pak se uplatnil v klasických hrách (Vojnarka, Léto, Lucerna aj.). Hereckou cenu získal za ztvárnění postavy kolonizátora v inscenaci Vetřelci.

Od r.1970 hrál v divadelních souborech při ZK ROH Důl Fučík 1 až 4 v Petřvaldě a Dolu Fučík 5 Žofinka v Orlové-Porubě. Od r.1976 v posledně jmenovaném souboru KAHANEC hrál i režíroval (Jednou na Silvestra, Meridián, Kdo k čertu odejde, Pan radní si neví rady aj.).

V r.1977 založil v Orlové-Lutyni okresní výbor SČDO a na čas se stal jeho předsedou. V období 1980-85 byl členem Krajského poradního sboru pro rozvoj kultury. V r.1983 obdržel ocenění „Za dlouholetou tvůrčí a obětavou práci pro rozvoj amatérského divadla" (KNV Ostrava-odbor kultury).

Od r.1992 je činný v nově vzniklé Divadelní společnosti Miroslava Dědice v Dětmarovicích jako amatérský režisér (Dívka na vdávání, Kat a blázen, aj.). Letos oslavil Miloslav Hellemann 50 let u amatérském divadla.

HONZOVÁ LUDMILA (*1939)

Volné sdružení východočeských divadelníků ADIVADLO Havlíčkův Brod

Za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu a významný osobní přínos jeho rozvoji na Havlíčkobrodsku.

S amatérským herectvím Ludmila Honzová začala v r.1958 v ZK PLEAS v Havlíčkově Brodě. Její životní role byla

Dne 22.dubna 2004 zasedala komise pro udělování Zlatého odznaku J. K. Tyla, která schválila 13 návrhů předložených signatáři Statutu ZO JKT.

Výstava nositelů ZO JKT v r. 2004, instalovaná v hlavním sále Krakonoše, již měla letos svou premiéru v Třebíči a přišla sem ze 75. Jiráskova Hronova.

BERAN BEDŘICH (*1930)

Volné sdružení východočeských divadelníků KRUH Hronov

Za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu a za obětavou službu tradici Jiráskova Hronova.

Bedřich Beran je amatérský herec, jevištní technik a dobrý duch Jiráskova divadla v Hronově. Do Hronovského divadla přišel v 60. letech minulého století, když předtím řadu let hrával divadlo v Polici nad Metují. Uplatnil se jako herec a účinkoval snad ve všech inscenacích, které se v Hronově hrály.

Béďovo typické přátelské přivítání v Jiráskově divadle se stalo chvilkou, na kterou se mnozí divadelníci jak z Čech, Moravy a Slezska, tak i ze Slovenska, Německa, Francie, Belgie, Itálie, Ameriky, Austrálie a Japonska již celý rok dopředu těší. Tam všude má kamarády, neboť umí svým úsměvem a neokázalou pohostinností promluvit ze srdce do srdce. Hronovští divadelníci to ví, a proto Béďu nikomu neprodají.

CÁPKOVÁ LUDMILA (*1926)

Svaz českých divadelních ochotníků DS DK Kroměříž

Za celoživotní divadelní a kulturní činnost.

Divadelní ochotnické veřejnosti, ale i řadě profesionálů je známo, že paní Ludmila Cápková patří mezi špičkové herečky českého amatérského divadla. S ochotnickým divadlem se seznámila již v dobách druhé světové války v Třebíči-Borovině, ale její domovskou scénou se v roce 1954 stal soubor tehdy SZK PAL Magneton v Kroměříži, v němž "divadelničí" již padesát roků.

Ludmila Cápková však nesložila ruce do klína ani po svých 75. narozeninách. Dodnes se aktivně podílí nejen na divadelní práci ve svém souboru, ale i na kulturním životě města Kroměříže.

ČEČIL FRANTIŠEK (*1922)

Skupina amatérských loutkářů SČDOLD Špalíček Plzeň

Za zásluhy o české amatérské loutkářství na Plzeňsku.

Zájem o loutkařinu u Františka Čečila propukl již v dětském věku. V sedmi letech dostal své prvé loutkové divadlo. V období německé okupace se vrátil k loutkařině po návratu z nuceného nasazení v Říši. Koncem května 1945 založil s členy Sokola v obci Pňovany (u Nového Dvora u Stříbra) loutkářský soubor. Na vánoce 1946 již hrál v Třemošné a tam se stal i předsedou souboru. Obnovila se tak tradice sokolského loutkového divadla založeného v obci již v roce 1921.

V roce 1964 se přestěhoval s rodinou do Plzně. Do Třemošné však nepřestal dojíždět. Od roku 1974 se stal členem LD ŠPALÍČEK v Plzni, režíroval pohádku Popelka ve vlastní úpravě pro marionety. Dále zde režíruje, vyrábí loutky a scény. Pomáhá i svým vnučkám v samostatné loutkářské činnosti.

V roce 1992 se František Čečil stal

patrné, že každá maličkost až po tkaničky od bot je důsledně vedena jedním výtvarným názorem.

Váš princip JAK je nejsilnější devizou vašeho představení. Pak ale vyvstává otázka PROČ. Zdá se mi, že ta by měla předcházet otázce JAK. Ale to JAK je tak výborný, že právě proto možná stále pátrám po



PROČ," uzavřel své hodnocení výtvarník.

Příjemný večer se starými pověstmi v provedení Dobronínských strávil i předseda poroty František Laurin. „Pořád se ale ptám – co jsme to viděli? Proč se to konalo? Vybrali jsme si kapitoly z českých dějin proto, že je dnes třeba některé věci připomenout? Chtěli jsme si dělat legraci z českých dějin? Nebo chceme komentovat lyrické příběhy z pohledu současného člověka?Kdo jsou ti dva průvodci, Šťáhlav a Chrudoš? Glosátoři? Moderní klauni typu Voskovce a Wericha?," chrlil na auditorium své otázky zkušený divadelní režisér a pedagog a vyjádřil přání najít společně odpovědi.

Alespoň v jednom případě se mu pokusil vyhovět lektor semináře KDP Rudolf Felzman: „I my jsme se v semináři zabývali formou a došli jsme ke stejné otázce – proč? Mám za to, že jde o připomenutí povědomí o základní historii národa. Dojímáme se, jak skvělý a velký jsme národ, ale v podstatě nevíme, kdo je kdo v naší minulosti. Proto jsme si tuto formu pojmenovali jako vědomé zpracování prozaického textu divadelními prostředky, což umožnilo ten odstup od textu a jakési boření mýtů."

„Nejsem si jist, že šlo o boření mýtu," namítl profesor Laurin. „To by znamenalo popřít je, obrátit na ruby a dokázat, že opak je pravdou. Nevím, jestli nejde o pokračování ve stejném duchu se satiristickým nadhledem. Jaká je ovšem funkce těch dvou klaunů? Přijmu tedy ty mýty nebo je popřu?"

„Boří spíše jejich gloriolu," odvětil Felzman. Dohadování dvou di-

vadelních odborníků pak přerušil hlas z řad posluchačů, jenž tvrdil, že se diskuse láme na dějinách, ale nehovoří se o jiných reservách představení. Navrhl přijmout formu ať je jakákoliv jako fakt a přemýšlet, jak ji vylepšit.

Profesor Laurin se ale dožadoval znalosti, zda je to představení pro mládež, tedy spíše výchovné, nebo pro dospělé, kde bude divák s humornou nadsázkou vnímat dějiny. „Postavy ze hry nic neřeší, ony vypravují," tvrdí režisér.

Celý problém okolo žánru trochu osvětlil soubor sám. „Tyhle problémy s PROČ máme my všichni, celý soubor," sdělil porotě František Kunst. „Režisér Petr Žák nám to vysvětloval tak dlouho, zasvěceně a zajímavě, že jsme pak stejně nic nevěděli. Takže jsme si věc pochopili po svém. Domnívám se, že cílem bylo přiblížit a zlidštit naše dějiny, my jsme se dobře bavili a i zkusili si jiné formy divadla, jako například práci s loutkami. A ti dva kluci, to jsou takoví Čecháčci procházející dějinami," vysvětlil Kunst a rozhodně popřel, že by Pověsti měly být výchovným představením.

O doplnění svého kolegy se pokusil Vladimír Mátl: „Prvotní myšlenkou režiséra bylo naprosto seriózní a vážné představení o starých pověstech. A my jsme se, možná trochu zbytečně, báli toho patosu, takže jsme se proti režisérovi trochu vzbouřili a tím jsme mu asi žánrovou formu rozbili. Chtěli jsme to zamyšlení nad českými dějinami mírně odlehčit," přiznal protagonista jednoho z tzv. Čecháčků.

„Aha, takže inscenace vznikala jako vážná, patetická, lyrická a vy, jako augusti, jste ji tomu chudáku režisérovi bořili. Tím vznikali zajímavé komediální nápady a odtud plyne roztříštěnost původně jednotných prostředků," zaradoval se předseda poroty František Laurin, že přišel rébusu z večerního představení na kloub. (jn)

Loučení na druhou

Včera se loučili protagonisté hned dvou soutěžních představení najednou. Nejednalo se však o dva různé soubory – loučil se DS Zmatkaři z Dobronína, který do Vysokého přivezl hry Prolhaná Ketty a Ze starých pověstí. „Doufám, že si ty zmatky odvezete s sebou a necháte nám tady jen tu vaši pohodu," prohlásila se sklenkou v ruce Svatka Hejralová (přípravný výbor) a protože se jí prostě zalíbil představitel Jimmyho a Chrudoše – Vladimír Mátl, odevzdala dárek na památku do jeho rukou. „Mám pocit, jako byste ani nebyli jiný soubor, ale jako byste byli kus našeho. Děláte podobné divadlo, jste naladěni na



stejnou notu," svěřila se Svatka.

I Jaroslav Vyčichlo (SČDO) se loučil nerad. „Poznal jsem vás na schodech v hotelové hale a je mi sympatický, že jste parta. A to, že trochu zlobíte, k tomu patří. Sálá z vás přátelství."

Další osud loučení pak byl v rukou jejich hostese Honzy Hejrala. Ten vytáhl bloček, protože většinu prohřešků si prý nepamatuje („však to taky bylo drahý," podotkl hlas ze souboru), nadechl se a začal: „Nejste tak zmatení, jak všude prezentujete – sami jste se řadili, chodili ve dvojstupech, až jsem z vás byl zmatený," sdělil Honza a pokračoval ve svém výčtu: „Spíše než Zmatkaři jste se měli jmenovat Pohodáři a já hned vysvětlím proč. Po prvním společenském večeru šli někteří na lože až v pět ráno a pak usínali na rozborovém semináři. Měli jste hrát už ve čtyři odpoledne a ještě ve dvě jste nestavěli scénu – pohoda. I druhý společenský večer jste si užili, ale tak dlouho jste již nepařili a přesto jste málem přišli pozdě na svůj druhý rozborový seminář – opět pohoda."

Za soubor Zmatkaři Vladimír Mátl slíbil, že přijedou rádi znovu: „Už jsme projeli pár přehlídek, tradičních i těch začínajících, ale takovou atmosféru jsme nikde nezažili. S publikem, které žene herce do neskutečných výkonů, jsme se nesetkali. Péče o soubory, vítání i loučení, společenský večer – já jsem byl prostě překvapen!"

Pak všichni Dobrodínští nasedli do autobusu, objeli třikrát kostel a odjeli směrem k domovu.

(jn)

